

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felőlős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

Isten szándéka velem.

„Az Úr vezérlett engem ez utamban az én uram atyjafiai-nak házához.“

I. Mózes 24, 27.

Egy olyan világra szóló intézmény, mint amilyen a keresztyén egyház, bizonyos cél és szándék megvalósítására áll fenn. Ha erről a célról megfeledkezik, vagy annak megvalósításán nem dolgozik, feleslegessé teszi magát és megszűnik. A fazekas, hogyha műve nem sikerül, az agyagot újra formálja, miután levette a korongról.

Az egyház célját kitűzni nem a mi feladatunk, mert az egyháznak van ura: az élő Krisztus Jézus. Nekünk az a dolgunk, hogy segítőtársai legyünk, szolgálói és munkásai legyünk céljának: a lelkek megmentésének munkájában.

Ennek a célnak szolgálatában áll a Misszióegyesület. S amikor ennek az Egyesületnek tagokat toborzunk, akkor a Krisztusnak akarunk munkatársakat és szolgát szerezni. Világos tehát, hogy aki az Egyesület tagjává szegődik, annak éreznie kell személyes felelősségét és elkötelezettségét a Krisztus megváltói munkája iránt.

Szeretnénk, hogyha mindazok, akik tagoknak beállnak, Ábrahám öreg szolgájával együtt elmondhatnák: „Az Úr vezérlett engem ez utamban az én uram atyjafiai-nak házához.“ Ez természetesen

azt is jelenti, hogy az új tag felismerje a régebbi tagokban és azok „házában“ az Egyesületben, az Úr Jézus atyjafiait, az Úr Jézus házanépét. Ez az egész Egyesületnek a feladata, hogy élete és munkája által az Úr Jézus háza, atyafisága, házanépe legyen.

A Misszióegyesület egyházunknak egyik szerve akar lenni avégre, hogy egyházunk ne legyen „zárt ajtó mögötti egyház“, mint voltak a tanítványok Pünkösöd előtt, hanem legyen a világba kilépő, a világban Krisztusról bizonyosságot tevő, a világot Krisztushoz hívó és vivő egyház. Ezt a rendeltetését akkor tölti be, ha tagjai érzik, hogy rajtuk fordul meg a dolog. Ha a tagok nem vetik magukat a munkára lángoló szívvel, missziói buzgalommal, akkor Egyesületünk csődbe kerül.

Isten szándéka szerint minden tagnak megvan a maga szerepe és feladata, amelyet senki más nem tud elvégezni vagy betölteni. Van ajtó, amelyeknek az egyetlen kulcsa nálam van, de olyan is, amelyeknek a kulcsa tenálad van. Vannak emberek, akikhez csak én tudok hozzáférközni, vannak olyanok, akikhez csak te tudsz eljutni. És a Krisztus reánk hagyatkozik, hogy mindegyikünk a magunk helyén megtesszük azt, amit nekünk kell megtennünk.

Krisztus számít ránk. Egy történet szerint Gábel angyal azt

mondja Krisztusnak: „Gyönyörű szép munkát kezdte a földön. De mik a terveid a munka végzését illetően?” Jézus azt válaszolja

Gábrrielnek: „Nincs semmi különösebb tervem. Számítok rájuk.”

Krisztus számít reád és reám. Csalódik-e bennünk?

Akiknek évente csak egy ünnepük van.

A lepergett egy esztendei kínai tartózkodásom alatt mindössze egyetlen egyszer történt meg az, hogy minden hivatal és üzlet kivétel nélkül zárva volt. S ez pedig a kínai újévkor történt, amely ünnep nem esik időileg egybe a miennkel. Kína az időszámítás tekintetében is önálló utakon jár és bizony mi már február 8-át írtunk, amikor ők új-esztendejük első napjához érkeznek.

Tény az, hogy a kínaiak egyszer ünnepelnek, de akkor kiadósan. Tulajdonképpen teljes hónap telik el az újesztendő vigasságának jegyében, mindazáltal a teljes munkaszünetet csak öt nap képviseli.

Azt kell mondanom, hogy február 8-án teljesen megváltozott az utca képe. A zsvaj, láрма s kiabálás mintha teljesen eltűnt volna. S mindez olyan furcsának tűnt fel, hiszen lassacskán mi magunk is hozzászoktunk az örökös kiabáláshoz és az élet keleties lüktetéséhez. Az ellentétet még csak fokozta az a körülmény, hogy a megelőző napok a végtelékig felfokozták az adás-vevés tevékenységét. A mi otthoni, karácsonyt elhomályosító, ajándékvásárlásunk eltörpül emellett a vásárló kedv mellett. Értékes dolgokra természetesen csak a kiváltságosoknak jutott, de tömjénrudakra, áldozatpapírpénzre, apró édességre, húsrá — a legtöbb kínai evőpálcikái közé esztendőnként csak egyszer, éppen újévkor szorul oda pici kis husfalat — mindenkinek kellett pénzét előteremtenie. Pedig ez keserves dolog volt ez esztendőben, amikor rizst és lisztet is csak ritkán lehet kapni és akkor is rettenetesen magas áron. (Rizst Kinában nem is tudom mióta nem láttam.)

A fentiekhez még hozzá kell tennem azt, hogy Kinában sem megszabott 8—10 óras munkaidő, sem pedig heti munkaszünet nincsen. Leszámítva a külföldi vállalatok és cégek üzleteit és néhány keresztyén kínai kereskedőt, a többiek munkája a megszokott vágányokon megy előre vasárnapokon is reggeltől késő estig. Este tíz órák akármilyen árut beszerezhet az, aki akar s az utcai árusok még ennél későbbben is végig har-

sogják kiabálásukkal a keskeny utcákat. S ha ehhez az örökös lekötöttséghez még hozzávesszük azt, hogy a legtöbb fiatal ember ott eszik, alszik az üzlet melletti szobában, vagy éppen magában az üzletben, akkor megértjük, hogy mit jelent számukra az újesztendőkor esedékes öt szabad nap, amikor meglátogatják azokat a hozzátartozókat, akiktől elválasztja őket a mindennapi élet terhére, gondja és munkássága.

A munkától való megpihenés mellett ekként családias jellege is van a kínai újesztendőnek. Azokban a napokban közelről és távolról valók felkeresik az ott-hont és együttesen töltik a pihenésre szánt napokat. Valójában azonban nem lehet pihenésről szólnunk, mert alvásra pl. alig jut idő a folytonos hejéhuázás, rakétadurrogatás miatt. Úgy üzték ezt a puffogtatást, mintha valóban puskaropogástól lett volna hangos jónéhány éjszaka. Ne gondolja ám senki, hogy az ilyen zákos durrogatás merő vásári, vagy búcsúi kedvtelés, mert ennek mélyebb jelentősége is van. A lövések zaja távoltartja a szellemeket az otthontól, de az üzlettől is. Az esztendő hatodik napján üzletnyitás előtt hangos durranású lövéseket adtak le, hogy egy esztendőre távozzon el onnan minden nem kívánt szellemi hatalom.

Az újévi ünnepsorozat első fontos napja hét nappal újév előtt van. Akkor száll fel az égbe a házitűzhely istene és istennője, hogy számotadjon az illető kínai familia elmúlt esztendei viselt dolgairól. Az említett két bálvány, amint nevükből is kitűnik, a tűzhely közelében, a családi élet régi középpontjában, helyezkednek el és a tűzhelyen égetik el őket azon a bizonyos napon. Amint a tűz megemésztí őket, rögtön képesekké válnak felemelkedni a mennybe, ahol sok elmondanivalójuk van. Magától értetődően lenne sok rossz is, amit be kellene jelenteniök. De ezt a földön élő emberek egyáltalán nem tartják kívánatosnak sem pedig előnyösnek. Ez okból hajlandók még áldozatra is és bekenik édeséggel az istenek száját, hogy csak a kedvező dolgok elmondására nyíljon fel

ajakuk. Egész hetes mennyei tartózkodás után az újév első napján éjjelkor térnek vissza a családítűzhely mellé egy-egy újonnan vásárolt bálvány formájában.

Népvándorláshoz hasonló az a tömeg, amely a kínai újesztendő első napján hullámszik egy taoista templom épületei között. Ennek a több millió lakosú városnak szegénye-gazdagja ott sűrűforog istenrengetegje előtt tömjénnel a kezében és földig lehajtott fejjel esik térdre előttük mielőtt leteszi kezéből a füstölő és égő tömjénpálcika köteget. A tömjén kábító füstje tölti be magukat az épületeket, úgyszintén azok udvarát. Ugyanis helytelen képet alkotnánk magunknak akkor, ha egy ilyen pogány templomot valamilyen nagy épületként képzelnénk magunk elé. Nem, itt az épületek és udvarok sorozatával találkozunk. S emellett olyan hely ez, hogy évente csak ritkán nyílik meg annak ajtaja. Rendszerint csupán az öreg, terebélyes ciprusok veszik körül a magános-ságra ítélt istensokadalmat.

Mintha már a főkapu mellett őrtálló hatalmas termetű, felfegyverzett ember-szörnyek is azt akarnák tudomásunkra hozni, hogy nem mindenkinek bejövetele kívánatos ide, első sorban nem az istenek csendjét háborgató szellemeké. Nem is gondolhatunk arra, hogy megszámláljuk az isteni lakók számát, akiknek legtöbbször még azt sem tudtam meg, hogy mi célból tisztelik mint istent. Talán még azok sem tudták biztosan, akik sorba odatűztek minden istenhajlék elé egynéhány tömjénrudat. Nagy tiszteletnek örvendett a gyermekáldást biztosító isten. Főleg nők tülekedtek e helyen, de nem kis számban könnyörögtek a férfiak is fiúutóddért. Másokat a hála vezetett ide, mert a letűnt esztendőben meghallgattatott kérésük és gyermeküket kaptak. A megszületett kisdéd helyett most papírból készített, felöltöztetett gyermeket tettek le az isten elé. S az ilyen kezei boldogabban tartották magasra az összekötött tömjén rudacsáká tizeit.

Amint jártunk körbe egyik helyről a másikra, közben egy fehér lószobor előtt állottunk meg pár pillanatra. Ez alkalommal valóban valami táltoslóval állottunk szemben, mert erről az a babona járta nemzedékről nemzedékre, hogy a ló minden testrésze gyógyító erővel bír. A vakok a ló szemehez dörzsölték szemeiket, hogy majd lássanak, a bének és sánták pedig az állat lábait

szorongatták csonkabonka végtagjaikkal. Mint mindenütt, úgy itt is elmaradhatatlanul füstölög a tömjén és letették az oltár elé áldozati filléreiket.

A következő helyen maga a pénz volt a főtényező. A templom sok istensége közt volt olyan is, aki az elkövetkező esztendőre biztosíthatja az anyagi jólétet. Nagyon is emberi vonás az, hogy a „gazdagság istenének szentélye” előtt majdnem egymást tiporták le az emberek. Az emberek adtak, hogy az istenek adjanak. Földreborultak, hogy gazdagság bőven szálljon reájuk. Itt történt azután, hogy az egyik, oltár körül sűrűlődő és onnan a tömjén hamuját elhordó ember, megkérdezte tőlem: tudja-e mi ez. Biztatott, hogy én is adjak. A tolongás közepette röviden válasszoltam, hogy hiszen ez közönséges cserekereskedés. Az én Istenem sokkal gazdagabb javakban, mint az a „gazdagság istene”.

Ugyan-e helyen pár lépéssel odébb, a pitvarban folyt a könnyű élet. Bűvészek zsonglőröködtek, tányérokra és csészékre karikákat dobáltak, e világi tárgyú fényképeket s filmeket mutattak be, főztek, ettek-ittak, s nagyon sokan koldultak. Újév napján minden kínai tehetsége szerint kiöltözik és legtöbben ekkor kapják illetve veszik meg maguk számára a következő évben viselendő ruhát. Kivételképpen pár napra eltűntek az utcáról a szegény kínai munkásokra jellemző piszkos, rongyos ruhák, de a viszonylagos tisztaság közepette annál megdöbbenőbb volt a tényleges és hivatásos koldusok szálnalmas serege, akik mind kivonultak e napra a Peking keleti kapuján kívül fekvő eme kies templomhoz.

A taoisták (A tao szó tant, útát jelent. Szerintük ők képviselik a boldogság elnyeréséhez szükséges igazi tant.) hisznek a mennyben és a pokolban is. A pokol büntetés eljárásait 18 szoborcsoportozat állítja a kíváncsiak szeméi elé. Fejjel lefelé való akasztás, derékban való ketté fűrészelés, korbácsolás, ijesztetés és minden elképzelhető tortúra szörnyültetik el az embert. Mondanom sem kell, hogy ezek a büntető személyiségek nem örvendtek valami látogatottságnak és áldozatokban sem volt gazdagon részük. Az emberek cselekedeteit feljegyző alakok előtt árváskodott csupán egy-két tömjén szál, másokat még erre sem méltattak az újévet ünneplők.

Ahogy az újév első napján Peking keleti kapuján hirtelen kifelé a nép, ugyanúgy tették ezt a második napon a különbséggel, hogy ekkor mindenki a délnyugati toronykapu alatt igyekezett kifelé avagy éppen már visszafelé. Autóbuszok, autók zsúfolva emberekkel, suhannak el azok mellett, akikre nem ragadt még rá az ideges sietés és beérték riksával, vagy a város-

kapunál bérelt csacsival. Az igazi versenyfutás reggel hat órakor kezdődött, amikor feltáruktak a városkapu és amikor megnyílt a gazdagság istenének temploma. A hagyomány azt tartja ugyanis, hogy első sorban azok nyertek meg ennek az öt istennek a kegyét, akik legelőször hajtják végre a tisztelet nyilvánító ceremóniát.
(Folytatjuk.) *Kunos Jenő.*

Keresztyén életmunka.

Luther azt írja a Nagy Kátében, hogy a keresztséggel kapcsolatban minden keresztyénnek egész életére van tanulni és tenni valója. Ez a mi meggyőződésünk is. Aki a szent keresztségben Krisztus élő testének, az anyaszentegyháznak tagjává lett, annak ebben az anyaszentegyházban holtnapjái van mit tanulni és tenni. Most főleg arra szeretnénk a hangsúlyt helyezni, hogy a keresztyén embernek tennivalója van. Az egyháznak megvan a maga Istentől rendelt munkája és ezt a munkát csak tagjainak hűséges munkálkodása által végezheti. Ha nincsenek munkálkodó tagok, az egyház a maga egészében tehetetlen és tétlen.

A misszió munkája az Úr Jézus parancsán alapul. Tehát kétségtelenül egyházi munka és kötelező munka az egyházban. Kötelező minden egyes keresztyén emberre már azért, mert meg van kereszelve. Ebből a munkából minden keresztyénnek ki kell vennie a részét. Amikor a misszióba munkásokat toborozunk, mindig szemünk előtt lebeg az is, hogy ezzel hittestvéreinket egyszersmind arra buzdítjuk, hogy éljenek igazi keresztyén, tehát tevékeny keresztyén életet.

A Misszióegyesület tagjai olyan keresztyének, akik ebből a munkából rendszeresen ki akarják venni a részü-

ket. Mert ennek a munkának is rendszeresen kell folyni a Krisztus akarata szerint. Nem szeszélyesen, nem kapkodva nem rendszertelenül. Az Egyesületi tagság révén a tag rendszeresen bekapcsolódik az egész világ keresztyénségének óriási nagy munkájába, a misszióba. Aki Egyesületünknek tagja lesz, az megkapja a Missziói Lapokat, amelyből tájékozást és ösztönzést meríthet erre a munkára.

Egyesületünknek kétféle tagja van: 1. rendes tagja, akinek évi járuléka 4 pengő, 2. pártoló tagja, aki tetszés szerinti összeget ajánl meg havonként vagy évenként a missziói munkához való rendszeres hozzájárulással; a pártoló tagok az Egyesület lapját megkapják, ha legalább évi két pengőt fizetnek. A tagsági díjat akár a lelkesi hivatalban, akár közvetlenül az Egyesület pénztárába lehet lefizetni.

Hogyha e sorok olvasója még nem volna tagja az Egyesületnek, azt a kérdést intézzük hozzá: nem szeretné-e rendszeresen kivenni részét ebből a nagy munkából? Ezekben az időkben a keresztyénség méltán számíthat minden tagjának komoly elhatározottságára és kötelességtudatára. Ennek adja tanujelét mindenki, aki a Misszióegyesületnek rendes vagy pártoló tagjává lesz.

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: I. Kor. 4, 20. — Egyesületünk tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: április 9-ikén, missziói csendes órát tartanak. — Áprilisi imaóránkon elmélkedjünk a bűnbocsánatról. Elmélkedésünk alapja legyen a Miatyánk ötödik kérése: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsá-

tunk az ellenünk vétkezőknek.” Máté 6, 12, és ehhez vegyük még: „Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.” Máté 7, 12.

Ennek a kérésnek nagy fontossága van úgy imádkozásunk, mind pedig missziói ima- és munkaközösségünk szempontjából. Ugyanis bűneink választanak

el bennünket Isten és embertársainktól, s ha bűneink meg nem bocsáttatnak, ha mi az ellenünk vétkezőknek meg nem bocsátunk, sem Istennel sem emberekkel nem bírnunk boldog és tartós közöségben élni. „Ha szívünknek az Istenhez való viszonya megzavarodott és bízni nem tud, nem mer imádkozni sohasem. A bizakodás és vidám szív azonban abból ered, ha tudja, hogy bűnei meg vannak bocsátva.“ Mondja Luther a Nagy Kátében. A Miatyánk Német Értelmezésében pedig azt olvassuk Luthertől: „Tanuljuk meg, hogy Istenhez való viszonyában minden ember bűnös, és hogy másfelől minden emberrel szemben áll valaki, aki ellene vétkezik vagy neki tartozik.“ Luther részletesebben kiterjeszkedik a pletykázókra, hírhordókra, rágalmazókra és bírálókatokra. Felhossa, hogy a hírhordás, rágalmazás, mások bűneinek a kitergetése mennyire el van terjedve a keresztyénségben. Akadnak, akik erényt csinálnak belőle és érdemül tudják be maguknak, hogyha ellenségei felebarátjuknak. Azzal szépitik eljárásukat, hogy azt mondják: „Nem azért beszélem, hogy ártsak és nem rosszakaratból; én a javát aka-

rom.“ Ámde nem figyelmezteti négy szemközt, hanem kikürtöli és nem is imádkozik érte. Vagy azzal, leplezi mérget, hogy azt állítja, hogy ő csak szintiszta igazságot szól, ő maga szemtanuja volt annak, amit az illető elkövetett, fültanuja annak, amit mondott. Nagyon találóan vág vissza Luther: „Ha olyan esküdt barátja vagy az igazságnak, miért nem beszélsz a magad bűneiről és gonoszságáról is? Ha a magad bűneiről hallgatsz, akkor másokét se hánytorgasd.“ — Tapasztalatból tudhatjuk, hogy mások bírálata, testvérietlen kipellegetése mennyi munkaközösséget robbant szét, mennyi jóbarátságot tesz tönkre, mennyi hasznos erőt bénít meg. Szívleljük meg Luther értelmezését, amelyben olyan nagy súlyt helyez ennek az ötödik kérdésnek a második felére!

Ima: Mennyei Atyánk, bocsáss meg ellenségeinknek és mindazoknak, akik bántanak, keserítenek bennünket, amiképpen mi is szívből megbocsátunk nekik. Rajtunk nem segít, ha ők elkárhoznak, hanem jobb szeretnénk, ha velünk együtt üdvözüljenek. Ámen. (Luther.)

H I R E K.

Korea. A Japán egyik tartományát alkotó Koreában a misszionáriusok szinte kivétel nélkül ezt a módszert követik: *Először*, mindenki „amely hivatásban elhivatott, abban maradjon“, azt tanítván, hogy minden egyes legyen egyénileg Krisztus szolgája és életével mutassa meg Krisztust a környezetében lakóknak, tartsa fenn magát a saját foglalkozásbeli keresetéből. *Másodszor*, egyházi módszereket és berendezkedést csak olyan mértékben kell kialakítani, ameddig a bennszülött egyház képes annak fenntartásáról és vezetéséről gondoskodni tud. *Harmadszor*, amennyiben maga az egyház képes emberekről és ellátásukról gondoskodni, a legalkalmasabakat a környezetükben végzendő evangélikáló munkába be lehet állítani. *Negyedszer*, a bennszülötték maguk gondoskodnak egyházi épületeikről, amelyek a hazai stílusban építendőek és akkora költséggel, amekkorát a helyi gyülekezet viselni képes. A misszionáriusoknak ez az itt vázolt módszere kitűnően bevált. A koreai keresztyénség gyakorlati jellegű; a keresztyének nemcsak a saját

egyéni életükben tesznek bizonyosságot hitükről, hanem missziókat tartanak fenn más országokban lakó kóreaiak számára; ez néha igen sokba kerül, de a kóreaiak megtanulták, hogy jobb adni, mint kapni. A Bibliából Koreában tavaly 940.000 kötet került forgalomba.

Az „**Evangélikus Presbiter**“-ben „Egy földműves presbiter“ írja: „A Missziói Egyesületről akarok egyetmást közölni. A presbiternek példát kell mutatni az egyházban. De ennek a Missziói Egyesületnek kevés tagja van. Azt hiszem, a múlt évi március havi Missziói Lapok hozta a tagok névsorát és bizony kevés tagja van a presbiterek közül, mert az egész tagnévsor sem nagy, még sok lelkes nincs benne. Addig is tudtam, hogy nem sokan vagyunk tagjai, de meglepődtem a névsoron, amikor a Missziói Lapok leközlte. Pedig ennek az egyesületnek tagja lehet minden egyháztag, akár kicsi, akár nagy. Vannak az országban missziói gyermekszövetségek és mindenütt áldásos munkát fejtenek ki.“

Kunos Jenőné búcsúztatása. Budapesten, a Pro Christo Diákszövetség nagytermében, február 28-ikán este a Misszió-egyesület szeretetvacsora (seurat) keretében búcsúzott a férjéhez Kínába utazó Kunos Jenőné. Szentírásbeli helyek alapján buzgó éneklések közben szóltak a távozóhoz dr. Molnár Gyula, dr. vitéz Csia Sándor, Major László, dr. Misley Sándorné, dr. Schulek Tibor, Rimár Jenő, Benzing István, Parragh Lajos, Túróczy Zoltán püspök; a püspök János ev. 3. 16. álapján szólt a misszió indítékáról: „mert úgy szerette Isten a világot...“ Végül Kunos Jenőné búcsúzott, igéje volt: „Hagyjad az Urra a te utadat, bízál benne, majd ő teljesíti“ s bizonyoságot tett arról, hogy a hit útja mindig célhoz vezet.

Missziói gyermekszövetségek alakultak újabban: Monoron, vezetni Benzing István, 58 tag; Érsekújváron, vezetni Jacobi Viktor lelkész; Csánkon, vezetni Patócs Géza tanító.

Kunos Jenőné utiköltségeire hollandiai nevelő szülei 200 pengőt küldtek; a székesfehérvári fiókegyesület 120 pengőt; a szarvasi fiókegyesület 50 P-t adott.

A Lipcsei Misszió életéből. Február elején Német-Keletafrikából egy olasz gőzhajóval a Misszió 26 tagja érkezett Triestbe.

Évi közgyűlésre gyülekeztek össze a Finn Misszió Társulat Kínában levő munkásai Tzeliben, 1940 január 21—24. napjain. A kínai—japán incidens, majd a kitört finn-orosz háború következtében a mi finn misszionáknak csupán 80 misszionáriusa van kínai munkamezőn, ezek közül mindössze 19 Hunánban. Mennyire várták őket, hogy friss erőket kapjanak ennek az évnek a folyamán Finnországból, hiszen volt idő, amikor a kínai mezőn is majdnem kétszer több volt a munkások száma. Isten azonban kevesek által is el tudja végezni azt, amit Ő akar. Így láthatták meg ők is, hogy a háborús viszonyok közepette több embert kereszteltek meg, mint más békeévekben. Auno nevű misszionárius azóta útban van Finnország felé, ahova Amerikán keresztül indult el, január végén. Felesége és négy fia odahaza imádkozva várja hazatértét. Az ő távozása folytán az egyik állomásunk férfi munkás nélkül van. Azok az ifjak, akiknek a távozók helyét kellett volna betölteniök, azok most a földi honukért hozzák meg a legnagyobb áldozatot. Éppen az aratók kis száma miatt esedékes a mi mielőbbi

Hunanba jutásunk. Dél felé való indulásunk napját és óráját Isten bölcs kezébe tettük le. A magunk részéről mindhárman készen vagyunk elindulni akár már a tavasszal, de legkésőbb szeptemberben.

Vapaavuori Tuure feleségével, gyermekeivel, valamint egy első ízben kiküldött fiatal házaspárral november közepén indult el Lisszabonból az afrikai portugál Angolába, ahol az lesz a feladatuk, hogy a teljesen töretlen munkamezőn kezdjenek hozzá a tiszta evangélium hirdetéséhez. Tudvalevőleg portugál Angolában nincs protestáns misszió és finn munkatársainknak is előbb nyelvvizsgát kellett tenniök Lisszabonban, hogy bejuthassanak a portugál gyarmat-területre. Az új munkához szükséges szükséges anyagi és lelki szükségüket vigyük imádságainkban Isten színe elé!

A norvég Kína-Misszió nyolc misszionáriusa érkezett meg február közepén Sanghaiba, ahonnan egyesek a Honan tartományban levő munkamezőre, míg mások a pekingi nyelviskolába jöttek. Ez utóbbiak némelyike szintén Honanba, míg mások észak Mandzsuriába küldettek. A norvégek rendszerint Szibérián keresztül jöttek Kínába, de ez alkalommal a külső körülmények őket is kerültre kényszerítette.

Ne feledkezzünk meg imádkozni a nélkülöző kínaiak anyagi, testi szükségleteinek betöltéséért. Millióknak hiányzik megint, mint oly sokszor máskor, a betevő falatja. Kö.

Zászkaliczky Pál főtí lelkészt, egyesületünk jegyzőjét a pesti felső egyházmegye egyházközségei esperessé választották. Beiktatása március 27-ikén volt Budapesten. Isten áldását kérjük működésére!

Újonnan belépett tagok: Zámori Lászlóné, Cegléd, rendes; Szarka Ferenc, Felpéc, pártoló; Özvegy Bakó Sámuelné, Felpéc, pártoló; Tóth L. Antalné, Felpéc, pártoló; Vincze Imre, Győr, rendes; Bors Lajos, Győr, pártoló; Tóth Józsefné, Győr, pártoló; Makrai Kálmánné, Győr, pártoló; Mühlhans K., Győr, pártoló; Nagy Józsefné, Győr, pártoló; Keller Erzsébet, Győr, pártoló; Schmidt Györgyné, Győr, pártoló; Güttler Vilmos, Győr, rendes; Kaluzsa Margit, Berce (Nógrád m.), pártoló; Mohr Gedeon, Kassa, pártoló; Sztik Gusztáv Csanádalberti, rendes; Szalay Károly dr., Budapest, rendes; Maczák György, Nagybánhegyes, rendes tagul.

A felpéci gyermekszövetség tagjai Ylönen Reino Magyarországot járt finn lelkész közvetítésével felvették a levelezést az Észtl-Inkeriben élő narvai gyülekezet vasárnapi iskolájával. A finn gyermekek levele tele van Isten iránti határtalan bizalommal, és a magyar testvérek iránti meleg szeretettel. A felpéci gyermekek nem sokáig vártak a válasza és már el is küldték ismeretlen kis finn barátaiknak a magyar lélek szeretetét árasztó levelüket. Így építi Isten kegyelme, nehéz viszonyok között is, a távoli rokonokat és testvéreket összekötő szeretet szivárványhídját.

Két új szövetségünk alakult legutóbbi híradásunk óta a veszprémi egyházmegegyében, Szabó Ferenc lelkész vezetésével: *Vanyolán* és *Csóton*.

Monorón 1939. november 5-én megalakult a Missziói Gyermekek Szövetsége, 58 taggal. Íme, mily csodálatosak az Úrnak utai. Amikor saját tanácsa szerint vezetett, megmutatta a mindenkori helyes utat. Velünk van, ha göröngyös is az út. Erős kezével segít. A Missziói Gyermekek Szövetsége célját örömmel és alázattal kell, hogy fogadjuk, mint az Úr szőlőjében való munkát, mert a Misszió nem a mi, hanem az Úr ügye. Ő küld bennünket és nekünk semmi más tennivalónk nem lehet, csak engedelmesen elfogadni az Ő kezéből a kegyelmet. Minden munka, amit egyedül akarunk végezni, kudarcra végződik. De ahol az Úr Jézus jelen van, ott öröm, békeség és az Ő áldása fog bennünket kísérni. Ismertettük — a Missziói Káteból — a misszióra vonatkozó kérdéseket és feleleteket, összeállítottuk a névsort. Elhatároztuk, hogy egyelőre minden hó első vasárnapján jön össze a gyermekcsapat. Hálával kell áldoznunk, hogy az Úr gondoskodott helyiségről, mivel gyülekeztünknek a templomunkon kívül más helyisége nincs. A „Mávosz“ (Máv. nyugdíjasok) monori helyi csoportja készséggel rendelkezésére bocsátja a helyiségét minden alkalommal fűtve. Külön biblia-

óra szívesen és örömmel jönnek össze a polgári iskolai fiúk. Így a megalakult Missziói Gyermekek Szövetsége munkáját az Úr kezébe vette és bizonyára meg is fogja áldani. IV. Mózes, 6, 24—26. v.

Benzing István.

Budapesti imaórán, március hónapban Csia Lajos ref. lelkész tartott előadást a fogházmisszióról. Négy intézet foglyait ismertette és azok életében a bűn történetét. Javítóintézet, Toloncház, Markó-utca és a Pestvidéki fogház. Nincsen unalmasabb és szomorúbb a bűn történeténél. Alapjában véve mindig ugyanaz. A bűn rabjai száználmas emberek, nem sokkal rosszabbak a szabad embereknél, talán csak ügyetlenebbek. Sajnos a börtönök nem javítanak, hanem a borzalmas társaság csak jobban zülleszt, melyhez hozzájárul a társadalom szívtelensége és meg nem bocsátása. A halál eme előcsarnokában sok sok bizonyosítvány lélekre volna még szükség. Evangélikus egyházunk is csak alkalmi munkának tekint, pedig a börtönök lakói is várják az evangélium örömeit. Az előadás után Ágoston Sándor mérnök tartott írásmagyarázatot Csel. 1, 6—9 alapján.

Köszönet. Az elmúlt hónapban Scheller Vilma (Köszeg), aszódai leánynevelő int. növendékei, Fabok Ferenc lelkész (Mezőberény), Danhauser László tanítványai, Kispesti ev. ifjúság, Oberdorf Elek lelkész (Mohács), Laukó Pálné (Soltvadkert), Lingsch Pál (Bpest), Fodor Margit (Bpest) küldtek használt bélyeget, illetve ezüstpapírt. Sok kicsi sokra megy. Isten áldja meg az adakozók szeretetét.

Egy szerény kérés. Kunos Jenőné márc. 17-én Genovában hajóra szállt, hogy férjét kövesse Kinába s együtt induljanak el a missziói hunnani mezejére. Ezzel kapcsolatosan megkétszereződött a Misszióegyesület felelőssége és teherviselése. Szeretettel kérjük azért mindenkitől az imádságok és áldozatok megkétszereződését.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület Pénztárába
1940. február 23-tól március 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938—39-re: özv. Winter Ádámné Mezőberény 2 pengő.
1939-re: Dr. Varsányi Máttyás Budapest 3 (1), Janoszy Ilona Nyiregyháza r. 2 pengő.

1939—40-re: Németh Sándor Ostffyasszonyfa 2 (2) pengő.

1940-re: Budapestről: özv. dr. Krompecher Ödönné 3 (1), Pataki Vilma 3 (1), Karádi Károlyné 1 (1), dr. Szalay Ká-

roly 2, vitéz Körmötzy Ottó 1, Hatvanból: Jávor Pál 3 (1), Ifjúsági egyesület 3 (1), Nőegylet 3 (1), Szende Miklós Lutfalva 1, Nyáry Erzsébet Kispeszt 1, Zámori Lászlóné Cegléd 3, Buncsák Gusztávné Mezőberény 1, Bachmann Frigyes Kiskőrös r. 1, Felpécrről: Szarka Ferenc 1 (1), özv. Bakó Samuné 1 (1), Tóth L. Antalné 1 (1), Glatz József Rákosszentmihály 3 (1), dr. Sólyom Jenő Sopron 3 (1), Győrből: Vincze Imre 3, Bors Lajos 1, Tóth Józsefné 1, Makrai Kálmáné 1, Klausner Józsefné 1, Mühlhans K. 1 (1), Nagy Józsefné 1 (1), Keller Erzsébet 1 (1), Güttler Vilmos 3 (1), Faragó Ferenc Orosháza 1, Sztik Gusztáv Csanádalberti 3, Mohr Gedeon Kassa 1 (1), Kaluzsa Margit Bercel 1 (1) pengő.

Offertórium: Evangélikus Nőegylet Pápa 5 P, Szekszárd 6.30, Missziói est 6.50, Pitvaros 4, Mezőberény II. ker. 10, Oroszlány 1.92, Szécsény 3, Dunántúli egyházkerület 574.98, Börcs 2, Soltvadkert 20, Felsőpetény 2.03, Budapest Üllői-út külm. óra 4.55, Hegyeshalom 8, Győr 45.02, Csanádalberti 1.50 pengő.

Adományok: Félév evangélikus diakegy. Budapest 4, Tátrai Károlyné Tokaj 1, Egy özvegy Győr 1, Wolf Lajos Cegléd 1, Kiss Linus Celldömölk 0.50, Orosházáról: Egy imaközösségi tag 10, Imaközösségi tag 2, Imaközösségi tag 2, Steiner Pál Győr 0.50, Schwartz Julianna Sárszentmihály 2, Márkus István Nyiregyháza 10, Németh György Szekszárd (használt bélyegek eladásából) 13.30 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: Bezech Sámuelné 14.03, Radocsay Jenőné 4.06, Karádi Károlyné 3.55, dr. Molnár Gyula 4.25, Szekszárdról: Missziói órák perselye 14.20, Missziói diakistentisztelet 2, Rendás Mihály 2.70, Szabó Antalné 3.06, Komjáthy Irma 3.14, Lugosi Béláné 1.84, Mentz Jánosné 1.63, Guggenberger Anna 1.56, Lengyel Emmi 2, Németh Gyuláné 3.10, Komlósi Józsefné 4.98, Barabás Testvérek 1, Kalith Andrásné 1.91, Hoff Henrikné 3.15, Csapó Gyuláné 5.36, Gy. Eiler Ádámné és családja Mező-

berény 65.31, Missziói est Csanádalberti 6.60, özv. Winter Ádámné Mezőberény 14, Győrből: Klauzer Józsefné 9, Keresztyén Szövetség 2.40, Missziói óra 6.60 és 1.80 P.

Gyermekszövetség. a) Gyűjtése: Piskák Lilla dt. útján Tokaj 2.50, Missziói ünnep jövedelméből Bakonyszombathely 13.30 P. Bélyegért: Baar Madas leánynevelő int. ev. növendékei dr. Streck L. útján Best 15, Celldömölk 9.81, Glatz József Rákosszentmihály 7.92, Dombóvár 5 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: dr. Molnár Gyula 3, Vásárhelyi Dezsőné 3, Orosházáról: „Imaközösségi tag“ 5, „Egy imaközösségi tag“ 10, Láng Jánosné Kismányok 2, Missziói fiókegylet Székesfehérvár 118, „Élim“ Nyiregyháza 4, Zámori László Cegléd 2, dr. Nagy Lajos Szeged 7, Horváth Elekné Mihályi 3, „Atom“ Mezőnagymihály 4, Győri Szeretetház lakói 9.58, Túrmezei Sándor Tokaj 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Nemeshegyi Mátyásné Feled 3 P.

Kunos Jenőné utiköltségére: Budapestről: Pavcsó Rudolf 10, Radocsay Jenőné 4, Angyalföldi Luther Szövetség: szeretetvendégség jövedelméből 80, Tor-da Gyula Domony 10, Misszió fiókegylet Szarvas 50, J. Vos Sir, Haag (Hollandia) 200 P.

Kínai finn misszióra: Horváth Elekné Mihályi 3, M. Gy. Sz. Celldömölk 5 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Csaba Gyula Péteri 2, Ev. egyház Kondoros 3, Székely András Egyházasdengeleg 1, Fuchs János Egyházaskozár 1, Harmati Béla Ósagárd 11.65, Piri Károly Szend 2.10 P.

Szeretettel kérem a tagokat és hitestvéreket, hogy a szelvényen mindenkor megírni szíveskedjenek, mily címen (tagdíj, lapelőfizetés, offertórium gyűjtés, adomány stb.) könyvelendő el a küldött összeg. Amennyiben a küldemény közelebbi célját nem jelölik meg, adományként könyvelem el.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1940. március 22-én.

Csekkszámja: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros
XIV., Gizella-út 28. fsz. 1.
Telefon: 4-97-189.